

TRIOOTJE

Treesje Bannenbergh

AMSTERDAM-OOST
1999-2004

TESTBEELD 01 – TRIOOTJE

TESTBEELD is de titel van een reeks verhalen, brieven, dagboeken, foto's, faxen, telefoontjes, notities, e-mails en poëzie.

© Copyright Treesje Bannenberg 1999 - 2018
Auteurs: Nok Snel, Theo van Gogh, Treesje Bannenberg

Eerste druk 2018
Omslag: © RMA Resolution Chart 1946, ontwerp: T/ART
Illustraties: zie credits

Verhalende briefwisseling 1999-2004
Naschrift 2005

ISBN 978 94 021 6826 6
NUR 320

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Trioetje is gebaseerd op ware gebeurtenissen, enkele namen zijn fictief, overeenkomsten berusten op louter toeval.

1999

Zondag 211199

Wanneer we met de hond over het schorspaadje in de heemtuin van Frankendael lopen horen we achterin volk. Dat gebeurt zelden zo vroeg op de ochtend. 't Zal een junkie of een dronkenlap zijn. Iemand tikt irritant op een blik of iets dergelijks.

Nok slaat haar arm om me heen en schiet in de lach. 'Ik las net in de krant dat 't hier in Amsterdam-Oost stikt van de psychoten.'

'Daar zit er eentje.'

In de verte zien we een blonde Bep nonchalant op een bank hangen. De armen wijd uitgestrekt. Een kind slaat verveeld met een vers afgebroken tak tegen een groene afvalbak.

'Laten we het andere pad nemen.' Nok leidt ons naar links. 'Ze hebben ook een hond bij zich.'

We lopen over zompige paden naar de kruidentuin, die afgesloten is. Op de terugweg staan we oog in oog met Bepie.

'Het is goddomme Theo van Gogh Nok,' sis ik ter waarschuwing. En hij rookt niet, schiet 't door me heen. Tegelijkertijd springt er een jonge Labrador tegen ons op en begint uitgebreid met Donna en haar bal te spelen.

'Goeiemorgen,' open ik de stilte.

We krijgen een groet terug en babbelen wat over de honden.

Wanneer de speelse Labra de bal moet loslaten roept meneer Van Gogh een paar keer zonder enig animo 'Zit Roos.' Het heeft geen enkele voet in de aarde.

'Hoe heet die hond van zijn achternaam?' wijst het blonde Watergraafsmeer zoontje naar de onze.

'Donna is haar achternaam. Ze heet eigenlijk Meta,' speel ik mee, want ik heb 't wicht door. Die wil natuurlijk aandacht op zijn achternaam. 'Ze heet Meta Donna.'

Meneer Van Gogh grinnikt. Zonder sigaret is die man een stuk rustiger.

Zijn zoon zegt een paar keer ‘Meta Donna, Meta Donna,’ en roept vervolgens om zijn Roos, die geen moment naar vader of zoon luistert.

‘Hoe heet jij dan?’ geef ik ‘m de eer.

‘Ik heet Lieuwe van Gógh!’ en weg is hij. ‘Róóóó? Meta Donnáááá?’

‘Dit is Nok en ik heet T.’

‘Toch niet van Thea?’ Theo glimlacht.

‘Nee van Time out.’ Kort leg ik mijn linkerhand horizontaal op mijn verticale rechterhand. ‘Mag ik je wat vragen?’

‘Ga je gang.’

‘Wil je mijn handtekening?’

‘Wat zeg je?’ grijnst hij hoog hees, want hij heeft het goed verstaan. ‘Ja dat wil ik wel,’ corrigeert hij zich snel en kijkt me uitdagend aan.

Ik graai in mijn jaszak naar pen en papier. ‘Op de achterkant van een Blokkerbon of op het menuutje van de Pizzeria?’

‘Goeie pizza?’

‘The best,’ raakt Nok enthousiast.

‘Doe me dié.’

Goedgemutst nemen we afscheid.

Zondag 281199

Nok fietst ons naar Frankendael. We zijn wat later. Het is nog stil.

Op de Kamerlingh Onneslaan heeft de nieuwe brug naar het park inmiddels een reling en langs het water zijn dikke lappen aarde omgeploegd.

Op de grote weg in het park komt het zoontje van Van Gogh aangefietst.

We begroeten elkaar en vragen waar zijn hond is.

‘Die is bij m’n vader.’

Nok ontwijkt Theo net door rechtsaf de heemtuin in te slaan. Ze zet haar fiets op de standaard en op slot. ‘Ik heb er vandaag geen zin in.’

‘Wat bedoel je?’

‘Vorige week liet ik me zó door ze afleiden. Dat doe ik niet meer. Ik kom hier voor m’n rust, struinen met m’n hond, met jou.’

‘Okay.’

Wanneer we het gevaar aan zien komen lopen we telkens een andere kant op. Ik heb er schik in. Meestal ben ik de asociale. Nok kan er ook wat van.

Op het bankje op de heuvel nemen we een trekje Pollem hasj uit mijn reispipje en lopen door Noks’ welriekende Opabos langzaamaan terug.

Onmogelijk om elkaar te ontwijken komen we Theo op de terugweg tegen.

Blonde Labra Roos is pikzwart van de modder en als een pup zo blij met Donna.

We begroeten elkaar.

Nu of nooit, denk ik in alle rust geheel aan mij zelve. ‘Mag ik je weer wat vragen?’

Theo kijkt me vriendelijk afwachtend aan.

Ik hoor Nok naast me denken. Oh jee daar gaat m’n T.

‘Ik heb een stoot stukjes geschreven die ik kwijt wil. Heb jij vriendjes bij de krant of is ‘t gedaan?’

‘Há. Zoals je hebt kunnen lezen ben ik overal uitgekotst. Door m’n grote bek ben ik nergens meer welkom. Het Parool is toch altijd goed?’

‘Ik dacht hetzelfde, alleen raken ze daar je teksten kwijt en heb jij ‘t gedaan. Uiteindelijk kreeg ik een briefje van hoofdredacteur Matthijs van Nieuwkerk met bedankt voor de moeite. Excuses ho maar.’

Zoonlief en de twee honden spelen met elkaar op het veld bij de bakstenen toren.

‘Ik heb de Volkskrant aangeschreven.’

‘Dát is me een kút krant. Neem me niet kwalijk.’ Theo windt zich zienderogen op.

‘Ik moet toch wát?’

‘Wij allemaal.’ Hij denkt mee. ‘Wat dacht je van het Algemeen Dagblad? Ik heb gehoord dat die op zoek zijn naar een vrouwelijke columnist. Of Opzij?’

‘Mmmm.’

‘Als je in Opzij komt wil de Volkskrant je ook. Zo werkt ‘t nu eenmaal.’

‘Ik denk er over om het in eigen beheer uit te geven. Het enige lullige is dat je niet op de prominente tafel ligt. Aandacht krijgen is een groot probleem wanneer je iets te vertellen hebt. Hoe dan ook. Dankjewel.’

‘Ik hoorde even terug van Lesley dat jullie afzien van het huwelijk?’

Theo kijkt Nok verbaasd aan. Voor hij wat kan zeggen wenst Nok Lieuwe en Theo een fijne dag en zet er de pas in.

Roos en Donna dartelen met ons mee. Donna corrigeert pup Roos voortdurend.

Halverwege het park draaien we ons tegelijk om.

‘Roos komt vanzelf!’ roept Theo van verre.

Tot de fiets rent Roos, niet van plan ooit terug te keren, met ons mee.

Nok besluit haar met fiets en al terug te brengen.

We doen een rondje Frankendael en leveren Roos bij de eigenaren af.

‘Aju!’ Ik zwaai en spring achterop.

‘Goed van jou dat je ‘m dat gevraagd hebt.’

‘Ja waarom niet? Hij zit er met z’n grote muil middenin en ik kan morgen wel dood wezen. Ik zal niet meer schromen. Wie er voor m’n voeten komt gaat voor de bijl.’

‘Goed onthouden wat hij gezegd heeft.’

‘Het Algemeen Dagblad en Opzij.’

‘Opzij opzij opzij.’ Luidkeels begint Nok te zingen. Ze kent vrijwel alle teksten van het gehele Nederlandse en Engelse repertoire uit haar hoofd.

‘Opzij leg ik voorlopig terzijde.’

‘Nog pretenties ook? Zo ken ik je weer. Opzij. Opzij. Opzij.’

Donna, duidelijk afgemat door Roos, rent moeizaam achter ons aan.

‘En jij had ‘m goed te pakken met die Lesley. Je hebt me verteld over dat huwelijk. Je weet, dat soort dingen vergeet ik terstond. Dat was zeker een keer bij Maud?’

‘Inderdaad. Dè huiskamer van Amsterdam vol zinderende gezelligheid. Dat weet hij ook weer.’

In de Amazonezit druk ik mijn linker wijsvinger op mijn linker neusvleugel en haal snoeihard met mijn rechtervleugel

mijn neus op. Nok schatert. Ik sla vertederd mijn armen om haar slanke middel.

Zondag 051299

Amsterdam - Aan de redactie van het *Algemeen Dagblad*

Via Theo van Gogh kreeg ik te horen dat u op zoek bent naar een vrouwelijke columnist. Hier ben ik.

Ik weet niet of ik met *T&NOK* in aanmerking kom. Het is een primeur die ik u niet wil onthouden. Het is een dagelijks schrijven, veelal in verhalende dichtvorm, over het wel en wee van *T&NOK*. Ook blik ik af en toe terug op de laatste helft van deze eeuw. Ter voorbeeld bied ik u hierbij een dozijn stukjes aan.

Uiteraard ben ik benieuwd wat u er van vindt.

Woensdag 291299

Rotterdam - Geachte mevrouw Bannenbergh, dank voor het toezenden van een aantal columns. Met belangstelling heb ik ze gelezen.

Opvallend zijn het gebruik van nieuwtaal, de tijdloosheid van de onderwerpen en de verrassende wendingen. Ik geloof dan ook dat u dit talent verder moet ontwikkelen. Vooral nog niet in onze krant, want op dit moment is er geen columnistplaats vacant.

Met vriendelijke groet, P.J.F. de Jonge, adjunct-hoofdredacteur *Algemeen Dagblad*.

2000

Zondag 020400

‘Het lijkt droog. Let’s go. Anders is ’t te laat.’

Nok fietst ons tegen achten naar Frankendael.

Vanwege mijn donkerblauwe grote teen durf ik de tocht niet te voet aan. Ik heb me domweg gestoten. Mijn schoen zit nog wat strak en het is de vraag of mijn teennagel erop blijft zitten.

Wanneer we de heemtuin in lopen ziet Nok een paar honden. ‘Hè verdomme nu al?’ Ze stampt op hoge poten over háár gebied.

‘Daar heb je Theo.’

‘Goedemorgen dames.’

Meteen staan we, zonder een stap te verzetten, een kwartier te lullen.

Lieuwe fietst met de honden om ons heen en het hele park af.

‘Mocht ’t een keer uitkomen mag Roos best langskomen hoor. Die twee gaan zo leuk met elkaar om en wij hebben een tuin?’

‘Dat is een idee.’ Theo is blij verrast. ‘Mag ik jullie telefoonnummer?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Wij hebben geen telefoon.’

‘We hebben er wél een. Die staat op het Steve Bikoplein. Nee joh. Dat gesodemierter. Hou op man. Je hebt er alleen maar last van en ik ben dol op post.’

‘Dus ik kan jullie nooit eens bellen als ik met de honden wil wandelen?’ Theo kijkt Nok smachtend aan.

‘Je kan toch aanbellen? Of schrijven?’

‘Ik heb een pen. Heb jij een papiertje of een vloeitje voor me Nok?’ Met de wind in de rug schrijf ik ons adres, ondersteund door het pakje shag van Nok, op en geef het vloeitje aan Theo, die het secuur in zijn binnenzak wegstopt en zijn adres opdreunt.

‘Je krijgt gegarandeerd per ommegaande antwoord. Ik fiets ’m er hoogstpersoonlijk uit.’

‘Wel vooroorlogs dames. Geen telefoon. Hoewel, ik heb er laatst eentje in de gracht gegooid, zó gek werd ik er van. Ik was gisteren toevallig op een begrafenis. Die kennen jullie misschien? Jojet?’

‘Ach ja. Jojette Klap. Ik las het in de krant. Het zusje van Rob Klap van Café de Pool, de P-Cafés,’ leg ik Nok uit. ‘Goed mens. Ik heb ‘ns een paar kasten voor haar gebouwd. Ik ben niet gegaan. Ik hou niet van groepen. Hoe was ‘t?’

‘Groots. De toespraak was heel kort en krachtig. Haar man Jaap vroeg of we met z’n allen één keer ter afscheid Jojet wilden roepen en dat gebeurde ter plekke.’

‘Wat mooi.’

‘Ze is gestorven aan een hartaanval,’ vertelt ons Beppie, want dat is en blijft Theo vanaf de eerste ontmoeting. Hij heeft een mooi rond en zacht, bijna engelachtig gezicht. ‘Jaap voelde dat er iets mis was met Jojet en kon het huis niet in omdat hij zijn sleutels kwijt was terwijl Jojet achter de deur een hartaanval kreeg. Zoiets in ieder geval.’

‘Tjeusus. Wat dramatisch. Wat een ramp lijkt me dat. Gescheiden door een voordeur. Arme Jojet en arme Jaap.’

‘Je moet vanavond op hè?’

‘Ja, we nemen het programma *Het Laatste Oor* op in café Toomlers. Het gaat over Rob Muntz. De hele omroepwereld staat op z’n kop. Hanneke Groenteman heeft me gesmeekt het vooral niet over Muntz te hebben.’ Theo lacht hartelijk. ‘Het is een aardige droogstaande vrouw.’

‘Ik vind haar beeldschoon. Ik zou haar graag naakt willen schilderen.’ Nok likt haar lippen af. ‘En jou ook wel.’

‘Zal ik ‘t haar vragen?’ Theo is geamuseerd en verbaasd. ‘Alleen aan mijn lijf geen polonaise.’

‘Hoezo? Dat valt me réuze van je tegen. Daar klopt geen mallemoer van. De geruchten gaan dat jij de grootste versierder van Mokum tot Wassenaar bent. Wat nou geen polonaise aan jouw lijf?’ Nok kijkt ‘m uitdagend aan, trekt aan een van zijn bretels en laat los.

Theo redt zich eruit. ‘Is ‘t écht waar dat je de minnares van je moeder was?’

‘Jazeker.’ Nok slaat haar armen over elkaar en legt uitgebreid uit hoe haar familie in elkaar steekt.

Hij klappert met zijn oren en smult. Theo is een goed luisteraar valt me op. Daarom kan hij goed interviewen, bedenk ik me wanneer Donna Roos een flinke afstraffing geeft. Ik ben bang dat er een oor afgaat.

Nok is er als de kippen bij. ‘Bastá Donna.’

Theo maakt zich geen enkele zorgen om de honden.

Ze vervolgt onverstoorbaar haar verhaal. ‘Haar vader was ingenieur bij de Shell. M’n moeder is geboren op Borneo met Baboe en al. Als tiener kwam zij met haar moeder en zusje in een Jappenkamp terecht. Daarna werd ze op een boot gezet en logeerde hier in Nederland bij een ouwe tang van een tante. Ze werd verpleegster, ontmoette mijn doorsnee vader, kreeg drie kinderen, was hulpverpleegster en Akela en akelig vaak zwaar depressief. Vanaf m’n geboorte was ik haar shrink en later haar geliefde. We hadden een zogenaamd lijntje, maar zelden of nooit een woord over haar oorlog, het kamp. Ze heeft me 32 jaar lang gesmoord, noemt T ‘t. Niemand kwam tussen ons in. Ze zette mij tegen mijn vader op. Al m’n relaties veegde ze weg. In ’78 viel ze tijdens het langlaufen in Oostenrijk op haar stuit. Ze onderging een medische misser en werd invalide. Ze kon, op kleine stukjes na lopen, alleen liggen. Ze kreeg morfine tegen de helse pijnen in kop en kont. Ik stond altijd voor haar klaar, werd voortdurend van m’n werk en vakanties mét relaties teruggeroepen, officieel was ik dierenartsassistente, omdat ze het leven niet meer zag zitten. In opdracht belde m’n vader me om hulp. Ik heb haar altijd weten op te peppen, maar ik kan ‘t niet meer opbrengen. Ze slokt me op. Nu is het mijn beurt. Een tijd terug heb ik van een shrink het etiket tweede generatie oorlogsslachtoffer opgespeld gekregen.’

‘Daar ben je mooi klaar mee.’

‘Ja ik zit goed. Zolang T en ik maar samen zijn. Wij knokken ons er doorheen.’

‘Ik heb namelijk ook nog een pittig scenario voor je. Mijn moeder heeft al 43 jaar een stiekeme verhouding met een priester, toentertijd kapelaan in de Posthoornkerk in de Haarlemmerstraat.’

Theo kijkt een moment ongelovig en herstelt zich. ‘Dat komt vaker voor nietwaar?’

‘Dat is waar,’ neemt Nok ’t van me over ‘Alleen, daar bleef het niet bij. Die domino kon met z’n poten niet van die, hoeveel zijn het er T? Zes à acht kinderen afblijven.’

‘Wát?’

‘M’n moeder en hij hebben een zogenaamde latrelatie, hokken al jaren vanaf half drie ’s middags samen in m’n geboortehuis op de Prinsengracht.’

‘En je vader?’

‘Die is er aan kapot gegaan. Hij is een jaar of twintig geleden gestorven. Hij leed verschrikkelijk onder de situatie. Als kind hadden wij een flanelen troostrelatie...’

‘Zullen we een stuk oplopen? Wat jullie vertellen kan amper het daglicht verdragen. Ook ik heb op dat gebied wat meegemaakt. Ik heb met m’n moeder geneukt.’ Theo kijkt enigszins trots. ‘En dat was niet tegen mijn wil,’ grinnikt hij, ‘En niet tegen de hare. Ze neukte eveneens met m’n schoolvriendjes.’

We schateren en sjokken achter elkaar de heemtuin door.

Ik luister half naar het gesprek voor me. Alles wat Nok me aan opkomend natuurgeweld wilde laten zien, zie ik. Ik speel met de honden en haal de twee af en toe in.

‘Moet jij niet een foto maken Nok?’

‘Oh ja. Daar ligt een jonge dooie reiger. Mooi joh. De pennen steken er al uit.’

Theo ziet het niet zitten. ‘Ik wacht hier op jullie.’

Ik loop met Nok mee.

Het beest ligt er in een zweem van lichtblauw.

Er naast ligt een nieuw dood jong, veel kleiner en nakend roze, zonder tooi.

Nok maakt een paar foto’s.

Ik kijk omhoog door de bomen naar de hoeveelheid en de grootte van de nesten. Die reigers hebben schijnbaar nergens last van, leggen en broeden het hele jaar door.

Theo staat zoet te wachten.

Ze lopen weer samen op.

‘Jij bent dus kunstenaar?’ hoor ik hem zeggen, ‘Heb je al eens wat verkocht?’

‘Nee, ik ga nog niet zolang mee.’

De rest versta ik niet omdat ik stilsta bij een oude berk. Wanneer ik me bij ze voeg hebben ze het over Theodor Holman.

Nok vindt 'm niks. 'Behalve één keer. Zijn moeder stierf. Dat beschreef hij prachtig.'

'Hij schrijft ook hele mooie boeken, weet je dat? Die moet je echt 'ns lezen.'

Ik slenter achter ze aan.

Lesley gaat over de tong.

Theo vertelt honderduit over haar gektes, hun bijna-huwelijk. 'Weet je toevallig of ze nu drinkt?'

'Nou en of. Ik zag haar...,' Nok kijkt achterom. 'Wanneer was 't T? Ik zag haar ergens vorige week en ze vertelde 't me meteen. Ik ben weer aan de drank Nok.'

'Yés,' zijn ze het roerend eens dat het beter is wanneer Lesley drinkt en dat het vervolgens ook beter is om Lesley te ontlopen.

Theo moedigt Nok aan haar werk zoveel mogelijk aan haar te slijten. 'Poen zat. Zij lijdt er niet onder. Ze heeft een hele rijke moeder. Die komt heus niet te kort. Dôen Nok. En we gaan een keertje met z'n vieren dineren. Je zal Theodor écht heel erg aardig vinden.'

'Nou nou dineren?' Ik kijk bedenkelijk. 'Mag het een lunch wezen?'

'Ja natuurlijk! Waarom?'

'Wij staan altijd vroeg op. Bewust kiezen wij voor een asociaal ritme. Wij willen de wereld voor zijn.'

'Hoe laat ga je naar bed?' Theo kijkt Nok uitdagend aan.

'Uiterlijk negen uur.'

'Echt waar?'

'Dat komt mede door de burenoverlast. We slapen al een tijdje achterin de tuin in een ongeïsoleerd schuurtje. Elke avond sluipen we er als dieven naar toe.'

'Hoezo?'

In geuren en kleuren vertellen we in het kort hoe hopeloos het getto in elkaar steekt.

'En verleden week stonden er twee zusters van de GG&GD met de voet tussen de voordeur. Ze wilden weten hoe het met onze geestelijke en lichamelijke gezondheid gesteld was.'

‘Wie heeft die gestuurd?’

‘Eenhoog heeft de Woningbouw gebeld. Eén keer! Omdat ik for dogs’ sake na drie jaar één keer uit m’n dak ga. Naast het eindeloze gebonk boven ons deed ik in m’n radeloosheid hun eeuwig huilende baby na. Daar schijnt de doodstraf op te staan. De wereld op z’n kop. Kan je nagaan hoe dun de vloertjes zijn.’

Geschrokken vraagt Theo of het echt waar is. Hij vindt het verschrikkelijk voor ons. ‘Ook dat nog meisjes meisjes.’ Bedeesd neemt hij afscheid.

Nok lacht wanneer hij zondermeer wegloopt. ‘Je moet Roos aanlijnen. Anders blijft ze bij Donna. Dat weet je nou toch wel?’

‘Oh ja.’ Theo stiefelt terug op zijn afgetrapte bruine brogues en lijnt Roos aan. ‘Je mag zo los hoor. Dág.’

Dinsdag 040400

De voordeur slaat met een knal dicht.

Nok en Donna keren terug van een wandeling door Frankendael. De haldeur slaat met een knal dicht.

Verbaasd door het tumult druk ik me af tegen het bureau en draait de kruk me om.

Donna komt met haar staart tussen de benen als eerste de schuilkamer binnen.

Daarna volgt Nok. Haar ogen fonkelen gevaarlijk. ‘We hadden een afspráák. M’n zogenaamde vriend Theo was nergens te bekennen. Ik ga ‘m een kaartje schrijven. Nú.’

‘Niks nu. Eerst afwinden.’

‘Opwinden alla.’

‘Okay.’ Ik pak haar hand en trek haar naar me toe.

Donna kwispelt als een gek.

Laings’ Nek - Lieve Theo, Tijdens onze verkwikkende uitlaatronde van afgelopen zondag was je geïnteresseerd in een kaartlegging door een vrouw. Bij deze onvoorwaardelijk de rugnummers van een ware rooie heks. En een cassettebandje met onze favoriete nummers.

Trouwens, waar was je vanochtend? Nok.

(Boomerang postkaart: *OH MAMA*)

‘Wil hij dat écht? Dat vind ik nou niks voor Theo. Vrouwen wel. Maar káártleggen?’

‘Het gaat om de anekdote, het avontuur.’

Op een kleine gele post-it schrijf ik: Hier leur ik mee, groet, T en een lik van Donna voor Roos, plak het op het *T&NOK* manuscript en schuif het geheel in een envelop.

‘Jóehóe. Uw koeriers staan klaar.’ Nok laat een natte kus achter.

Uitgeput komen mijn meissies thuis.

‘Het was een heel eind. En natuurlijk het laatste blok van de Pythagorasstraat. Zullen we wat te drinken nemen?’

Woensdag 050400

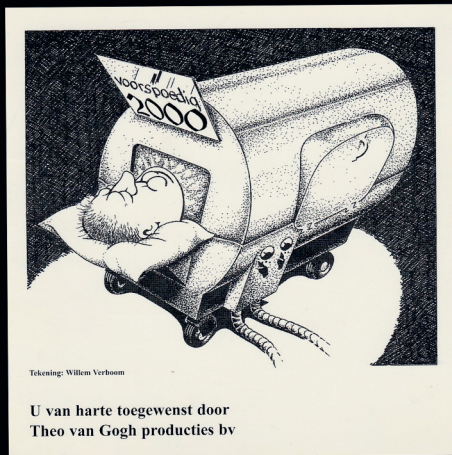
In de brievenbus ligt een dikke envelop met twee boeken van Theo’s hand; *Sla ik mijn vrouw wel hard genoeg?* en *Engel*. Op een lichtblauwe post-it staat: lezen en goed bevinden. Ook glijden er de cd *Gloedvolle Momenten*, *Frommé kweelt Van Gogh* en een Nieuwjaarskaart in vrijwel onleesbaar handschrift uit.

Dag Lieffies,

Soms verslaap ik me; soms verveel ik me; soms verlang ik. Nu ja, dikke vrijgezellen die achter hun hondje aan door het bos hobbelen zijn eenzaam, maar vooral alleen. Ik bewonder jullie levensmoed.

Bedankt voor de nummers en de teksten. In ruil enig nijver huisvlijt van mijn hand. Is er leven vòòr de dood? Wie weet. Binnenkort richt ik de Nederlandse Vereniging ter Bevordering van Incest op. Doen jullie mee? Met een dikke kus en een plechtige knipoog, Theo

Dag liegjes,
 Soms verstop ik me; soms voel ik me; soms
 verdrink ik. Nu ja; ditte vrijgezellen die achter
 hun handen aan ~~de~~ het bos hebben zijn
 gezamenlijk maar vooral alleen. Ik bewonder jullie
 levenswijze.
 Bedankte voor het nummer en de televisie. In april
 krijg mijner huwelijk in mijn harnas. Is er leven
 voor de dood? Wie weet. Binnenkort richt ik
 de Nederlandse Vereniging tot Bevordering van
 Dood op. Doen jullie ook? Met een harte
 en een plechtige knijp, Theo

Tekening © Willem Verboom

Vrijdag 070400

‘Niet ‘t carbonpapier vergeten hè? Alles voor het archief, onze erfenis aan de wereld.’

‘Oh ja. Weet jij waar de doos ligt?’ Nok vertikt ‘t om met een keyboard om te gaan en wanneer ze schrijft moet ‘t, net zoals met mijn moeder vroeger thuis, dood en doodstil zijn in huis.

Laings' Nek - Lieve Theo, Allereerst hartelijk dank voor alle lees- en luistervoer.

De gunstige recensie in *Het Parool* over de cd was niets teveel gezegd. Mijn toevoeging daarbij, hij werkt uitstekend bij burenoverlast.

Verslappen ken ik, verlangen des te meer, alleen vervelen? Zou je me dat kunnen leren?

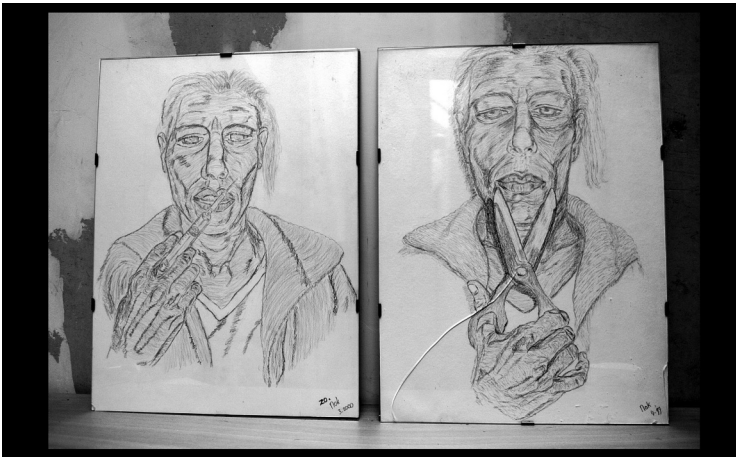
De oprichting van de N.V.B.I. lijkt me enig, ik heb heel veel leuke suggesties, voor elk lid wat wils.

Of er leven voor de dood is, lijkt mij wel, zeker zolang dat leven een hel is.

Wat ik mij afvraag; komt de creatie voort uit rottigheid, of komt de rottigheid voort uit de creatie?

Mocht je langs willen knallen, beste tijd voor 17:00 uur, en een flink aantal keren achter elkaar op de bel lellen (eng, hè?), zoen, Nok.

(geschreven achterop A4 kopie zelfportretten)

© NOK 1999/2000

P.S. Wie doet de ballotage voor de N.V.B.I.? Jouw zontje?

Dag Theo. Dag Roos.

T + Donna

Zaterdag 080400

Nok komt met volle fietstassen opgewonden terug van de Vomar op de Middenweg.

‘Jij bent vást je nieuwe vriend tegengekomen?’

‘Hoe ráád je ‘t. Het was eigenlijk andersom. Hij schreeuwde allerlei ongecontroleerde kreten en reed me klem in de Linnaeusstraat net over de brug bij de Hema. Hij excuseerde zich aan alle kanten en legde uitgebreid uit waarom hij niet altijd vroeg in Frankendael kan zijn. Hij heeft zijn zoon een dag of wat ter beschikking. Dat kost ‘m 6500 gulden per maand. Hij brengt Lieuwe om half negen naar school en fietst terug om Roos op te halen. En hij verontschuldigde zich ook dat hij niet had teruggeschreven. Hij vindt onze correspondentie hartstikke te gek. Vanavond, wanneer m’n zoon slaapt ga ik je schrijven. Ik heb ‘m op z’n falie gegeven over het programma met tante Han. Ja, ik heb verloren hè? zei hij. Nee dat bedoel ik niet. Wat nou verliezen? Je kreeg geen enkele kans. Dat is geen kwestie van verliezen. Ik vond het leuk van die trui en die puisten op die CDA’er z’n kop, alleen jij zag er totaal anders uit. Bij *Het Laatste Oor* in café Toomlers herkende ik je nog, dat waren toch ochtendopnames? Ja. Wat bedoel je daarmee? Bij tante Hanneke was je veel opgefokter, snap je? En zo luiden we een heel end weg. Iedereen keek naar ons.’

‘Morgen staan jullie in Privé.’ Ik schater het uit. ‘Het idee. Twee vrouwen die zich bewust al jaren voor de buitenwereld afsluiten om tot zichzelf te komen, worden ontdekt en bevrijd uit hun *Klooster Van God Los* door niemand minder dan Theo van Gogh.’

‘Ja dat krijg je wanneer je vriend een vermaledijde beroemdheid is.’

‘Wat heerlijk voor je Nok. Net iets voor m’n ijdele stuk. Ik zie je staan. Een tot in de puntjes verzorgd model. Theo heeft het vast staan rekken. In deze ben jij de celebrity.’

‘Thank you, thank you, thank you. Oh! En hij gaf jou een groot compliment. Hij heeft genoten van *T&NOK*. Echte liefde bestáát, brulde hij door de straat en over de bovenburen vroeg hij of hij niet bij ze aan zou kloppen, ze vertellen hoe of wat. Ik zei dat dat geen zin had. Wij moeten het zelf oplossen. Daarna kwam hij op de proppen met huilende baby’s op

cassettebandjes. Hij zou dat voor ons gaan regelen. Ook dat heb ik weten af te houden. Wel reuze lief van ‘m hè?’

Vrijdag 140400

Laings’ Nek – Lieve Theo, wat loop jij nou te puffelen? Eindelijk ‘ns een goed gesprek, beginnende briefwisseling, ga jij lopen stagneren.

Gaan we door of knippen we door?

Zoen, Nok.

Laings’ Nek – Lieve Theo, Nok lijdt zienderogen. Ze mist je aanwezigheid.

Ik heb jullie praatprogramma in de maak net een werktitel gegeven en twijfel tussen *Hondenbrood* of *Ochtendpens*. Oftewel Roos en Donna laten jullie, al tuffende in een knalrood Cantaatje LX, uit in Frankendael.

‘Dooood en Gladioluuuuuh,’ zingt Nok hartstochtelijk, bevrouwd met potlood en penseel achter me in het atelier. Je cd is werkelijk een uitkomst. Te goor naar de smaak van die Jehovakutten boven ons. Ze worden er bloednerveus van.

‘Dooood en Gladioooluh.’

Ik lees zelden andermans boeken, *Engel* prikkelt. Fijn dat jij *T&NOK* te pruimen vindt. Ik noem ‘t verhalende poëzie.

‘Rùkker ben jij. Mijn gróóste liefde.’

Een paar dagen terug zag ik je in een herhaling op AT5. Wanneer je iemand op een ander terrein leert kennen ga je heel anders kijken. Het leiderschap, zoals bij *Het Laatste Oor* zit je gegoten. Ik was dol op je *Cactus-interviews*.

‘Sùcker.’

Gisteren zag ik je vriend Theodor Holman op tv te enthousiast aanvragen. Ik kromp ineen en was blij dat ik geen tiener meer ben.

‘Zuster geef me nog een spuitje. Klem m’n ballen af.’

Heb jij een balkon o.i.d. i.v.m. het plaatsen van vier gedoogde wietplanten?

‘Er zit een vuuuuuuiltje in mijn kruis...’

Dag Theo, Dag Roos,

T + een lik van Donna

Zondag 160400

‘Nee hoor T. Ik heb helemaal geen zin in Frankendael. Ik wil m’n bijna ex-vriend Theo niet meer zien voor hij heeft gereageerd. Anders is het uit.’

‘Mij best. Volg je gevoel.’

Nok staat net te tekenen in het atelier en ik zit ijverig te typen in mijn geheime aangrenzende schuilkamer, wanneer de bel ontelbare keren gaat.

Door het rumoer sta ik op en kijk om de hoek van de boekenkast.

Theo en Lieuwe staan onwennig in het atelier.

‘Hé hallo,’ voel ik, erger dan de Berlijnse, een enorme dikke betonnen muur oprijzen.

Lieuwe neemt de zogenaamd nonchalante houding van zijn vader exact over.

Nok verbreekt de stilte. ‘Wist je al dat wij gesommeerd zijn? We hebben te hard met jouw cd mee gekweeld.’

‘Dat kán toch helemaal niet? Moeten jullie niet een ombudsman in handen nemen of iets dergelijks?’

‘Waar is Donna?’ vraagt Lieuwe.

‘Die is in de tuin.’ Nok leidt de jongens naar de keuken.

Lieuwe loopt naar buiten.

‘Ik ben heel erg wreed met relaties hoor,’ waarschuwt ze Theo geen tweede keer. ‘Wanneer jij niet doet wat je zegt houdt het bij mij al gauw op.’ Zeer gedurfd kroelt ze kort door zijn witblonde engelenhaar. ‘Koffie?’

‘Ja man. Ze is geen makkie. Zoals ik je al schreef, Nok lijdt dusdanig dat ze ’t snel voor gezien houdt. Wanneer ze niks van je hoort lig je er páts uit.’

‘Is dat zo?’

In de deuropening speelt Lieuwe met Donna. Ze is dol op hem en denkt waarschijnlijk dat ze gaan zwemmen.

‘Waar is Roos?’

‘Die gaan we zo meteen ophalen.’ Theo staat schijnbaar relaxt tegen het aanrecht geleund. Zijn schuchterheid schittert hem.

In optocht vertrekken ze.

Donna wil graag met Lieuwe mee en piept zacht ter afscheid.

Blij en opgelucht geeft Nok me een high five. ‘Theo is weer m’n vriend.’ Ze wappert met een dikke envelop. ‘Het is me gelukt. Hij stond strontverlegen voor de deur en vroeg duizend keer hoe is ‘t? Hoe is ‘t? om z’n gevoelens te verbergen en het gezoen te vermijden. En dat háár van ‘m. Dat is zacht joh.’

Aan; Nok en T.

Van; Theo

Zondag 16 april 2000

Dag vriendinnen!

Als ik niet meteen terugschrijf, is dat niet omdat jullie meteen uit mijn hart zijn maar omdat ik ’t druk heb. En ’s avonds wil ik mij wel eens ontspannen. Deze week was ik naar de *Duyker-lezing*, de laatste, want de Universiteit vindt ’t teveel moeite. Jaap van Heerden bracht in dat ook de psychoanalyse aan logica onderworpen moet kunnen worden en vroeg zich af of *Freudianen* – die zich beroepen op toenemende inzichten – een psychoanalyse uit, pak ‘m beet, 1919, nog steeds geldig vinden. Geen antwoord van Mevrouw Halberstadt-Freud, die de oude heer verdedigde en wijselijk die lastig te beantwoorden vraag negeerde. Mevrouw droeg een prachtig mantelpak en zag er, ondanks haar drieënzestig lentes, betoverend uit. Zou ’t waar zijn dat Moeder Natuur vrouwen na het stoppen der menstruaties opgezadeld heeft met een droge doos opdat hen en ook vooral hun aanbidders duidelijk wordt dat zij thans onvruchtbaar zijn, dus vanuit het oogpunt van de Schepper niet meer interessant?

In de brief die ik – heel indiscreet, maar ach... - bij heb gestoken, doe ik jullie leren kennen Suzan en Santje. Suzan was één van de mooiste meisjes die Wassenaar ooit heeft gekend, net als Santje trouwens. Suzan werd fotomodel en kwam op omslagen van alle *Vogue's* ter wereld, top dus, met onwaarschijnlijk veel inkomsten. Werd verliefd op een aan heroine verslaafde oorlogsfotograaf uit Australië, ging zelf aan de Witte Dood, kreeg een kind, waarna Papa zich een overdosis toediende; foetsie. Z’n dealer, Axel, klaagde dat ‘t nogal koud zou zijn op de crematie, waarna ik hem uitlegde